

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobce: **BLESK Servis s.r.o.**, IČO 27607429
se sídlem J. Mařánka 1163, 399 01 Milevsko
zastoupeného advokátem Vladislavem Jirkou, Ph.D.
se sídlem Václavské náměstí 807/64, Nové Město, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. MPSV-2021/89976-421/1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č.j. MPSV-2021/89976-421/1, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 22. 4. 2021, kterým nebyl žalobci podle ustanovení § 78a odst. 3, 6, 7, 8 písm. c) a 8 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za první čtvrtletí roku 2020 a) ve výši 4 576 Kč podle ustanovení § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti a b) ve výši 11 223,50 Kč podle ustanovení § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti, celkem ve výši 15 800 Kč, kdy napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť je věcně nesprávné, pokud jeho obsahem nebyla korekce nesprávného posouzení věci rozhodnutí prvního stupně v intencích jeho odvolání.
3. Žalobce v žalobě poukázal na skutkový stav s tím, že úřad práce rozhodoval v případě žalobce opakovaně. Žalobci nebyl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za zaměstnankyni M. P., narozenou X ve výši 15 800 Kč. V rámci odvolacího řízení doplněným dokazováním, a to potvrzením České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 25. 3. 2021 bylo postaveno najisto, že zaměstnankyně M. P. v rozhodném období nebyla poživatelkou starobního důchodu, neboť bylo zjištěno, že se poživatelkou starobního důchodu stala teprve rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020, které nabylo dle zprávy České správy sociálního zabezpečení právní moci až dne 14. 8. 2020. Uvedené pracovníci tedy byl starobní důchod přiznán až následně po relevantním období, a to tak, že dle ustanovení § 61a zákona o důchodovém pojištění, byl její invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně zpětně transformován na starobní důchod. Navíc invalidní důchod, následně transformovaný na důchod starobní, byl M. P. přiznán teprve rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, tedy také až následně po relevantním období. Tyto skutečnosti správní orgány však nesprávně interpretují tak, že nárok na starobní důchod jmenované vznikl dne 15. 3. 2020, neboť tohoto dne dosáhla věku 65 let, tedy touto přeměnou se dle názoru žalovaného M. P. stala poživatelkou starobního důchodu. Proto nelze na takového zaměstnance v souladu s § 78 odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti, podle kterého příspěvek nelze poskytnout na zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením za kalendářní čtvrtletí, ve kterém byl tento zaměstnanec poživatelem starobního důchodu, příspěvek poskytnout. Tento závěr považuje žalobce za nesprávný, neboť jmenovaná zaměstnankyně M. P. je podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 2. 2020 ode dne 4. 7. 2019 invalidní ve druhém stupni, proto je nutno učinit závěr, že období prvního čtvrtletí 2020 jsou podmínky pro poskytnutí příspěvku nesporně naplněny.
4. Pokud jde o „vylučující“ podmínku pro poskytnutí příspěvku formulovanou v zákoně o zaměstnanosti tak, že příspěvek nelze poskytovat na zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením za kalendářní čtvrtletí, ve kterém byl tento zaměstnanec poživatelem starobního důchodu tak ve vztahu k této skutečnosti bylo provedeno dokazování, z něhož vyplynulo, že zaměstnankyně M. P. v rozhodném období, tedy v období 1. 4. 2020 nebyla poživatelkou starobního důchodu, neboť poživatelkou starobního důchodu se stala teprve až rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020, které nabylo dle zprávy České správy sociálního zabezpečení právní moci, tedy právních účinků až dne 14. 8. 2020.

5. Žalobce má za to, že přestože platná právní úprava umožňuje přiznat starobní důchody se zpětnými účinky, nelze tuto skutečnost vykládat tak extenzivně, že v důsledku takového rozhodnutí by zaměstnavatel u zaměstnankyně M. P., která v rozhodné době zaměstnání u zaměstnavatele zcela jednoznačně nebyla poživatelkou starobního důchodu, pro účely splnění podmínek pro poskytnutí příspěvku na uvedenou zaměstnankyni již splněné podmínky snad splňovat přestal. Takový výklad by zasahoval do principu právní jistoty a zásady legitimního očekávání zaměstnavatele, což je nepřípustné.
6. Žalobce proto zdůraznil, že M. P. se stala poživatelkou nejprve invalidního důchodu a starobního důchodu až následně, a to v důsledku řetězce následných správních rozhodnutí. Konkrétně rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020 o přiznání invalidního důchodu, a poté rozhodnutí o přiznání starobního důchodu ze dne 9. 7. 2020, který nabyl právní moci dne 14. 8. 2020, tedy po skončení období, které bylo rozhodné k posuzování podmínek pro poskytnutí příspěvku za první čtvrtletí roku 2020.
7. Dne 15. 3. 2020 zaměstnankyně M. P. nebyla poživatelkou invalidního důchodu. Nebylo tedy nic, co by mohlo být na starobní důchod v okamžiku dosažení věku 65 let, transformováno.
8. Nepřiléhavý je argument žalovaného, že invalidní důchod byl dotčené zaměstnankyni přiznán rovněž zpětně. Toto není ve věci rozhodné, kdy byl dotčené zaměstnankyni přiznán invalidní důchod, který byl transformován na důchod starobní. Rozhodné je to, že se jedná o osobu ode dne 4. 7. 2019 uznanou za osobu se zdravotním postižením v požadovaném stupni, což bylo prokázáno.
9. Závěrem žalobce poznamenal, že poskytnutí příspěvku ze strany státu nepředstavuje jakési dobrodíní, které by snad stát zaměstnavateli nemusel poskytovat. Nepřiznaný příspěvek je nárokového charakteru, který je příslušný správní orgán povinen při splnění zákonných podmínek přiznat a vyplatit.
10. Žalobce zcela legitimně očekával, že při splnění zákonem stanovených podmínek a v zákonem stanovených lhůtách mu bude příslušná finanční částka přiznána a vyplacena.
11. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že správní orgány rozhodují dle skutkového stavu, který existuje v době vydání rozhodnutí. Skutkový stav v době vydání napadeného rozhodnutí byl takový, že uvedená zaměstnankyně byla ode dne 15. 3. 2020 poživatelkou starobního důchodu, byť k tomu došlo zpětně. Správní orgány považovaly obsah sdělení České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 3. 2021 za pravdivý, přičemž ani žalobce v řízení v prvním stupni proti uvedenému sdělení nevznesl žádných námitek.
12. M. P. dosáhla dne X věku 65 let, když této skutečnosti si žalobce byl či mohl být vědom. Dle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 2. 2020 jmenovaná pracovnice byla od 4. 7. 2019 invalidní ve druhém stupni. Z oznámení o výplatě důchodu ze dne 29. 5. 2020 je patrné, že byla poživatelkou invalidního důchodu od 4. 7. 2019 a rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020 byl její invalidní důchod transformován na důchod starobní. Touto přeměnou se M. P. stala poživatelkou starobního důchodu. Proto na ni nebylo možné s ohledem na znění ustanovení § 78a odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti příspěvek poskytnout. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že v rozhodném období nebyla M. P. poživatelkou starobního důchodu, v období prvního čtvrtletí roku 2020 sice jí zatím nebyl starobní důchod přiznán, k tomu došlo až následně rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020, ale k přiznání starobního důchodu došlo zpětně, když jmenovaná důchodového věku

dosáhla dne 15. 3. 2020, tedy ještě v období prvního čtvrtletí roku 2020. Tento výklad nepovažuje žalovaný za nikterak extenzivní, ale zcela odpovídající znění zákona. Rovněž žalovaný nesouhlasí s námitkou, že bylo zasaženo do principu právní jistoty zásady legitimního očekávání, neboť za daného skutkového stavu nemohl žalobce legitimně očekávat, že mu bude přiznán příspěvek na zaměstnankyni, o níž věděl, že je osobou invalidní ve druhém stupni, že uplatnila žádost o přiznání invalidního důchodu, a že v předmětném období dosáhne důchodového věku, byť k tomu došlo až následně. Starobní důchod je přiznáván zpětně, ke dni splnění požadavku na jeho přiznání. Těchto okolností si musel žalobce být nepochybně vědom. Zaměstnankyni vznikl nárok na starobní důchod dne 15. 3. 2020, a je proto třeba na ni pohlížet tak, že právě od tohoto data byla poživatelkou starobního důchodu. V souvislosti s tím odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č.j. 10 Ads 269/2016-41.

13. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:
14. Žalobce si požádal dne 21. 4. 2020 o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce v souladu s § 78a odst. 4 a 5 zákona o zaměstnanosti, a to za první čtvrtletí roku 2020.
15. Dne 6. 5. 2020 byl žalobce vyzván k doložení rozhodných skutečností. Úřad práce zejména požadoval doložení dokladu prokazující skutečnost, že zaměstnankyně M. P. je osobou se zdravotním postižením. Zároveň úřad práce upozornil žalobce, že paní M. P., narozená dne X, dosáhla v prvním čtvrtletí roku 2020 věku nároku na starobní důchod, a proto je nutné doložit prokazatelný doklad, že po celé první čtvrtletí roku 2020 nebyla poživatelkou starobního důchodu.
16. Na základě výzvy žalobce uvedl, že M. P. je na základě posudku ze dne 21. 2. 2020 od 4. 7. 2019 osobou ve druhém stupni invalidity.
17. Z posudku o invaliditě ze dne 21. 2. 2020 vyplývá, že M. P. je od 4. 7. 2019 invalidní, kdy se jedná o invaliditu druhého stupně. Dne 10. 6. 2020 vydal úřad práce rozhodnutí č.j. PIA-T-91/2020, jehož výrokem byl žalobci poskytnut příspěvek za první čtvrtletí roku 2020 ve výši 1 046 102 Kč a současně žalobci druhým výrokem nebyl poskytnut příspěvek ve výši 15 800 Kč. Druhý výrok napadeného rozhodnutí odůvodnil úřad tím, že nebylo prokázáno, že M. P. nebyla v průběhu prvního čtvrtletí roku 2020 poživatelkou starobního důchodu. Žalobce se odvolal proti výroku ohledně neposkytnutí příspěvku na zaměstnankyni M. P.. Zejména namítal, že obdržel oznámení o výplatě důchodu, které potvrzuje, že M. P. není dosud poživatelkou starobního důchodu. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 9. 10. 2020 druhý výrok napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil úřadu práce k novému projednání za účelem došetření, zda-li dotčená zaměstnankyně byla poživatelkou starobního důchodu v průběhu prvního čtvrtletí roku 2020, či nikoli.
18. Česká správa sociálního zabezpečení na dotaz úřadu práce sdělila, že invalidní důchod byl žalobkyni přiznán dodatečně ode dne 4. 7. 2019, a to rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020. Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020 byl tento invalidní důchod transformován na starobní důchod. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 8. 2020.
19. Dne 23. 4. 2021 vydal úřad práce rozhodnutí, jímž žalobci neposkytl příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí 2020 ve výši 15 800 Kč. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že o vzniku invalidity druhého stupně bylo rozhodnuto dne 30. 4. 2020, kdy invalidita byla přiznána ode dne 4. 7. 2019, proto

k transformaci invalidního důchodu na starobní došlo dovršením věku 65 let M. P., tedy dnem X. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že odvolání není důvodné s tím, že přeměnou invalidního důchodu na starobní se zaměstnankyně M. P. stala ode dne 15. 3. 2020 poživatelkou starobního důchodu, a proto nelze na ni příspěvek poskytnout v souladu s § 78 odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti, podle kterého příspěvek nelze poskytovat na zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením za kalendářní čtvrtletí, ve kterém byl tento zaměstnanec poživatelem starobního důchodu.

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 soudního řádu správního). Krajský soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s.ř.s.
21. Žaloba není důvodná.
22. Dle ustanovení § 78a odst. 7 zákona o zaměstnanosti, nelze příspěvek poskytovat na zaměstnance za kalendářní čtvrtletí mimo jiné dle písm. b) za kalendářní čtvrtletí, ve kterém byl tento zaměstnanec poživatelem starobního důchodu.
23. Z § 61a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že nárok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let. Tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod.
24. V daném případě je mezi účastníky na sporu, zda správní orgány rozhodly správně v případě, že neposkytly žalobci příspěvek na zaměstnankyni M. P., která dosáhla dne X věku 65 let. Dle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 2. 2020 byla M. P. od 4. 7. 2019 invalidní ve druhém stupni, přičemž následně rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020 byl její invalidní důchod transformován na důchod starobní.
25. Dle žalovaného nelze na M. P. v souladu s ustanovením § 78a odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti příspěvek poskytnout, neboť jde o osobu se zdravotním postižením za kalendářní čtvrtletí, ve kterém byl tento zaměstnanec poživatelem starobního důchodu.
26. Podle žalobce nebyla žalobkyně v rozhodném období poživatelkou starobního důchodu, neboť tento starobní důchod byl žalobkyni přiznán až následně dne 9. 7. 2020 a je nerozhodné, že k přiznání starobního důchodu došlo zpětně, kdy jmenovaná dosáhla důchodového věku dne 15. 3. 2020.
27. Dle soudu námitky žalobce důvodné nejsou, jestliže bylo pravomocným rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020 deklarováno, že byl invalidní důchod žalobkyně transformován na důchod starobní, kdy žalobkyně požívala starobní důchod ode dne 15. 3. 2020, tedy od data, kdy dovršila věku 65 let v souladu s § 61a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.
28. Soud poznamenává, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, vyplývá to však implicitně ze správního řádu, zejména s přihlédnutím například k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu. Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. To ovšem neznamená, že by správní orgán měl odhlížet od toho, co je předmětem řízení. Proto v daném případě, žádala-li žalobkyně o příspěvek, není možno,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K..

aby správní orgán posuzoval skutkové a právní otázky, které se vztahují k jinému časovému období, odlišné od toho, za které žádá žalobce příspěvek.

29. Správní řád rovněž nevylučuje, aby správní orgán v řízení o řádném oprávněném prostředku doplňoval prvostupňové rozhodnutí či vyjasňoval již zjištěný skutkový stav obstaráním dalších důkazů. Jak plyne z § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odvolací orgán je oprávněn prvostupňové rozhodnutí doplňovat o další důvody či je změnit, a to jak co do odůvodnění tak, do výroku. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.
30. V daném případě, bylo v rámci odvolacího řízení dodatečně zjištěno, že zaměstnankyně žalobce byla poživatelkou starobního důchodu od 15. 3. 2020, nebyl proto příspěvek poskytnut v souladu s § 78a odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti na zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením za kalendářní čtvrtletí, ve kterém byl tento zaměstnanec poživatelem starobního důchodu.
31. Soud má za to, že tento závěr nemohl být ani pro žalobce překvapivý, neboť nemohl legitimně očekávat, že příspěvek na uvedenou zaměstnankyni bude poskytnut, jestliže již na výzvě ze dne 6. 5. 2020 k doložení rozhodných skutečností, byl žalobce upozorněn na to, že M. P. dosáhla v prvním čtvrtletí 2020 věku nároku na starobní důchod, a proto je nutné doložit prokazatelný doklad, že po celé první čtvrtletí 2020 nebyla poživatelkou starobního důchodu. Soud se ztotožnil se žalovaným, že v daném případě je vázán správní orgán rozhodnutím Pražské správy sociálního zabezpečení o vzniku invalidity a rovněž o vzniku starobního důchodu, což vyplývá z § 53 odst. 3 správního řádu.
32. Mezi účastníky není sporné, že žalobkyně byla invalidní ode dne 4. 7. 2019 ve druhém stupni a rovněž tak není sporu o tom, že rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020 byl invalidní důchod žalobkyně transformován na starobní důchod, a to ode dne 15. 3. 2020, kdy žalobkyně dovršila věku 65 let. Z tohoto vyplývá, že v rozhodném období, za které žalobce požadoval příspěvek na podporu osob se zdravotním postižením, žalobkyně byla poživatelkou starobního důchodu, přičemž není rozhodné, kdy jí starobní důchod byl přiznán. Rozhodná je skutečnost, od jakého data poživatelkou starobního důchodu uvedená zaměstnankyně byla. Není rozhodné, kdy bylo deklarováno, že žalobkyně je poživatelkou starobního důchodu, ale je rozhodné datum, od kterého starobní důchod pobírala. Rozhodné je, kdy tento nárok zaměstnankyni žalobce vznikl, což bylo v rozhodném období, dne 15. 3. 2020.
33. V případě, že by soud přistoupil na právní názor žalobce, pak by nebyla ani splněna podmínka, že žalobkyně pobírala invalidní důchod, neboť žalobkyně byla uznána invalidní ve druhém stupni teprve až na základě posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 2. 2020. Výplata důchodu jí byla oznámena dne 29. 5. 2020, po rozhodném období. Rozhodnutí ze dne 9. 7. 2020, kterým byl invalidní důchod transformován na důchod starobní, je nutno považovat za deklaratorní rozhodnutí, které působí *ex tunc*. Tímto rozhodnutím nebyla nově stanovena subjektivní práva či právní povinnosti, ale pouze došlo k jejímu prohlášení. Tímto rozhodnutím došlo k autoritativnímu zjištění a potvrzení již existující skutečnosti. Zcela přílehlavý je odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Ads 269/2016-41, kdy došlo k přiznání invalidního důchodu zpětně, kdy rovněž nebylo rozhodné, kdy stěžovatel obdržel tyto dávky, ale bylo rozhodné, že nároky na obě dávky se časově překrývaly, kdy dle důvodové zprávy k zákonu úprava má zabránit duplicitnímu poskytování prostředků z obou systémů. Jestliže tedy M. P. byla poživatelkou starobního důchodu, správně nebyl žalobci poskytnut žalobci

příspěvek na podporování osob se zdravotním postižením v souladu s § 78a odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

34. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu nemohla být náhrada nákladů řízení přiznána. Žalovaný, který byl v řízení úspěšný, se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 8. prosince 2021

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu